

HET MEER DER
HERINNERINGEN

ILDIKÓ LIMPÁR

Het meer der herinneringen

is een uitgave van Dutch Venture Publishing

Copyright © 2025 Dutch Venture Publishing

Auteur: Ildikó Limpár en gedichten door Katalin Szlukovényi

Oorspronkelijke titel: *Emlékek tava*

Vertaling uit het Hongaars (2e editie, door uitgeverij Főnix Könyvműhely): Lilla Óváry

Tekstredactie: Cathinca van Sprundel & Jen Minkman

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Binnenwerk: Jen Minkman

Boekomslag en illustraties: Rózsa Katona

Eerste uitgave juni 2025

ISBN 9789493419001

NUR 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

1. Sterrenhoop	I
2. De namen van de sterren	6
3. De verjaardag	14
4. Thuis	19
5. Het Vloedmeer	25
6. In het duister	30
7. De droevige wolken	34
8. Het afgeluisterde gesprek	40
9. Vergeetachtigheid	45
10. Memorinda	50

11. De bewaarder der herinneringen	55
12. De herinneringenhandelaar	60
13. De herinnering	65
14. Het geheim van de vallende sterren	69
15. De afgezant	75
16. De parel	79
17. De eenhoorn	83
18. De beslissing	88
19. De transformatie	92
20. De beproeving	97
21. Het meer der Zware Herinneringen	101
22. De zware herinneringen	105
23. De weg	111
24. De Gewonde Brug	115
25. Het Angstaanjagende Struikgewas	120
26. De Kolkende Oude Rivier	125
27. Wijsneus en Pompoenhoofd	130
28. De prinses met het droevige hart	136

29. Het drakenkasteel	140
30. Het avontuur van Valianto	145
31. De magie van Snuifmopper	150
32. De gouden haarstrengen	154
33. Palko	158
34. Het plan	162
35. De overeenkomst	166
36. In het licht	170
37. Valianto	174
38. De herinneringen van Valianto	178
39. In het Rijk van de Stralende Draak	182
40. De beloning	187
41. Roodkop en Grauwhoofd	191
42. De weg naar het meer van Nitmarinda	195
43. De weg naar het meer van Memorinda	200
44. De beloningsherinnering	204
45. De druppels van de dauwroos	209
46. Weer thuis	213

Sterrenhoop

Je zult tevergeefs naar het dorpje Sterrenhoop zoeken op landkaarten. Het is zo'n klein dorpje dat cartografen het vaak vergeten te vermelden. Maar zoals iedereen die in de omgeving woont weet, is Sterrenhoop weliswaar klein, maar fijn. Nergens zijn de luchten zo blauw en sterrenrijk als hier, wanneer de nacht valt boven de reusachtige heuvel in de vorm van een boerenbrood, waar de houten hutten van

Sterrenhoop op zijn gebouwd. En nergens zijn er zoveel vallende sterren als hier, boven het Vloedmeer, waar elk weekend honderden toeristen naartoe komen in de hoop op een onvergetelijk uitzicht op de sterrenregens. Ja, dit is de plek waar je naartoe wilt op een mooie zomerochtend. En als je de naam van Sterrenhoop niet op de kaart kunt vinden, maak je dan geen zorgen: ga gewoon richting Maangolf, vaar over de heldere, donkergroene wateren, en zet moedig oostwaarts je reis voort!

Bij de dorpsgrens van Sterrenhoop staat een oud welkomstbord met klimop op de paal, waarvan de tekst voor het grootste deel aan het oog wordt onttrokken door de grillige tak van een eik, maar er staat nog steeds "St...r...h...op" op te lezen. De eik is prachtig en in de herfst is het een kleurenpracht, dus niemand zal het hart hebben om die tak weg te kappen alleen maar om het bord leesbaarder te maken. Zoals de ouderen van Sterrenhoop altijd zeggen: *geen berg is te hoog*, dus niemand heeft dat bord nodig om te weten in welk dorp hij is beland. Je hoeft alleen maar naar die gigantische heuvel met die mooie hemel erboven te

kijken en je weet dat je je bestemming hebt bereikt door de gloed van een ware sterrenzee.

Mocht iemand het dorp achter zich laten en aan de andere kant van het Vloedmeer belanden, dan zal de hemel de wandelaar toch de weg weer wijzen. Voorbij Sterrenhoop is namelijk geen enkele ster aan de hemel te zien, want het dorp grenst aan het Rijk van de Duistere Draak, een koninkrijk waar de hemel pikzwart zou zijn als de sterren voorbij de grens de aangrenzende gebieden niet héél flauw zouden verlichten. Maar de lichten van Sterrenhoop verlichten dat land van duisternis en dat is meer waard dan welke schat dan ook.

Althans, dat zeggen de dorpelingen, die geloven dat het de kracht van de sterren is die hen veilig houdt, want de Duistere Draak houdt zich koest zolang het licht van zelfs maar een enkele ster zijn rijk bereikt. In volledige duisternis wint de draak echter aan kracht en is hij weer in staat om in een oogwenk te jagen waar hij maar wil.

Daarom kloppen de harten van de mensen altijd angstig als er honderd sterren vanuit de hemel boven

Sterrenhoop in de diepte van het meer vallen. Ze kijken strak omhoog naar de lucht en alleen als ze zien dat er nog genoeg sterren aan het firmament staan, voelen ze zich weer rustig. Ook al is de nacht een beetje donkerder geworden, de duisternis zal hun land niet overnemen.

Ja, Sterrenhoop is een speciale plek; net zo bijzonder als de mensen die er wonen. Sommigen durven niet naar het meer te lopen, omdat ze bang zijn voor wat het over hun toekomst zou kunnen zeggen. Maar er zijn ook dorpelingen die elke avond bij het meer zitten en herinneringen ophalen aan het verleden. Sommigen zijn bang voor de vroegere macht van de draak, terwijl anderen niet eens meer weten dat er een tweekoppige draak in het land naast hen woont. Sommigen zijn verlegen en sommigen zijn heel dapper. Maar ze hebben allemaal een ding gemeen: ze zijn vernoemd naar een ster. Want de verlegen mensen zien in de sterren geschreven staan wat ze willen worden en de dapperen herkennen zichzelf in de stralende, opvallende hemellichamen. Ze worden

allemaal gedreven door die gloed en kunnen zich niet voorstellen hoe de hemel eruit zou zien zonder sterren.

De namen van de sterren

Veel mensen in de wereld geloven dat ons lot in de sterren geschreven staat, maar alleen de mensen in Sterrenhoop weten dat als we op het juiste moment naar de hemel kijken, de sterren het geheim van ons hele leven kunnen onthullen. Daarom zetten gelukkige ouders steeds als er een kind wordt geboren in Sterrenhoop 's nachts de ramen van hun huis wijdopen of ze gaan in een hoekje van de veranda zitten

en kijken naar de sterren die langs het donkerblauwe uitspansel verschijnen. Sommigen zien een leeuw als sterrenbeeld verschijnen, anderen een koets, weer anderen een trompet, maar allemaal geloven ze dat wat ze zien verweven zal zijn met het lot van hun pasgeboren kind. Dus verwerken ze dat sterrenbeeld in de naam, zodat ze nooit zullen vergeten wat de sterren boven hun hoofd fluisterden in de nacht waarin nieuw leven begon in Sterrenhoop.

En zo gebeurde het dat tien jaar geleden, toen de familie Sterrenlicht een zoon kreeg en de familie Twinkel een meisje verwelkomde, de ouders opgewonden naar de hemel keken om een glimp op te vangen van het lot van hun kind aan de middernachtelijke hemel. Steven Donut Sterrenlicht, de illustere banketbakker van het dorp, keek verlangend naar de hemel en riep toen ineens uit: 'Dáár!'

'Waar?' vroeg zijn vrouw Marie, die alleen een sterrenhemel boven haar hoofd had gezien, maar nog geen sterrenbeeld. Als er bijzonder veel sterren aan de

hemel stonden, duurde het altijd even om te zien wat elke sterrenhoop betekende.

‘Een beetje naar rechts.’ Steven wees naar de lucht. ‘Zie je het nu? Een echte, ambachtelijk gemaakte taart! Er zit zelfs een kaarsje in, zie je?’

‘Ik geloof mijn oren niet.’ Marie schudde een beetje afkeurend haar hoofd. ‘Je kunt niet ál onze kinderen naar taarten vernoemen, Steven! We hebben nu al Marco Cake, Andy Stroedel, Rudy Tulband en Mickey Pastei! Ik zweer het je, de hele familie Sterrenlicht lacht ons uit als ze ons straks komen bezoeken!’

‘Wat kan ik eraan doen dat ik een banketbakker ben en altijd taarten in de lucht zie?’ Steven krabde verward aan zijn ruige haardos. ‘Elke keer als we een kind krijgen, raak ik zo opgewonden dat ik op die dag niet eens een hap door mijn keel krijg. Geen wonder dat ik ‘s avonds zo’n honger heb dat ik overal taart zie, zelfs aan de hemel.’

‘Ik heb vijf zonen gebaard, Steven,’ zuchtte Marie, wiens ouders haar de naam Zwachtel hadden gegeven tijdens haar sterrendoop. Ze had haar hele leven dus kinderen gekregen die ze had kunnen inbakeren. ‘Ik

heb je nooit gevraagd om naar de hemel te blijven kijken, maar zoek alsjeblieft voor een keer iets anders uit voor onze zoon.’ Ze keek terug naar de baby met het ronde gezichtje die in zijn bedje lag te slapen en glimlachte. Palko was net zo’n knappe jongen als zijn broers, mollig en met een gerimpeld gezichtje. Hij sliep met zijn handjes tot vuistjes gebald. Misschien droomde hij wel van een schuimtaart.

‘Misschien is het geen toeval dat in de nacht van de geboorte van onze kinderen de sterren aan de hemel de vorm hadden van taart,’ zei Steven Donut voorzichtig. Hij sprak zijn vrouw niet graag tegen, maar hij zag daarboven heus niets anders dan een helder gloeiende verjaardagstaart. Hij kneep zijn ogen dicht en hield zijn hoofd schuin, maar hij zag nog steeds niets anders dan die verdraaide taart. ‘Ik ben een banketbakker, namelijk de beste van het platteland. Alle jongens zijn dol op zoetigheid en Marco en Andy helpen me al in de keuken. Als ze er talent voor hebben, verdienen ze die naam. Sorry, Marie, maar ik kan niets anders in de sterren lezen dan deze prachtige taart. Deze mooie,

prachtig gedecoreerde taart die er een beetje uitziet als een... trommel.'

'Nou, kijk eens aan,' zei Marie Zwachtel. 'Dan noemen we hem toch Palko Trommelaar? Als Mia Violist een trommelkind kan krijgen, waarom wij dan niet?'

'Omdat die écht een trommel van sterren aan de hemel zagen staan,' verzuchtte Steve, hoewel hij de naam Trommelaar eigenlijk wel leuk vond.

'Wie weet is het geen toeval dat je een taart in de vorm van een trommel in de lucht zag en geen ander schuimwonder.'

'Goed dan.' Steven omhelsde Marie. 'Laat de naam van de jongen Palko Trommelaar Sterrenlicht zijn.'

'Dank je wel,' fluisterde Marie in het oor van haar man en ze drukte een kus naast zijn snor.

'Graag gedaan,' antwoordde Steven, terwijl hij trots naar Palko keek, die in zijn bedje in slaap was gevallen. 'Wil je een donut? Als alles goed is gegaan, is de eerste lading net klaar.' Hij snoof de zoet geurende lucht op.

Ondertussen was ook de familie Twinkel erg opgewonden, want de gelukkige ouders wiegden hun eerste kind in hun armen. Het was een meisje. Terwijl de baby zachtjes sliep, liepen Kristof Eik en zijn vrouw Hanna Muzieknoot de veranda op en keken omhoog naar de hemel.

‘Dauwroos,’ zeiden ze tegelijkertijd, en toen lachten ze naar elkaar.

‘Panna Dauwroos Twinkel,’ testte de jonge vader de naam uit op zijn tong. ‘Toen ik haar wieg maakte, sneed ik een roos uit in het hout aan de zijkant. Ik vond dat ze zo mooi moest zijn als een roos.’

‘Maar dit is niet zomaar een roos,’ zei Hanna. ‘Het is een dauwroos; dat zie je aan de omgekeerde blaadjes onderaan. Niet dat ik ooit een dauwroos heb gezien. Maar je moeder blijft me vertellen dat hij nog steeds bestaat, én dat je hem nog steeds kunt vinden in het bos rond Sterrencluster tussen de wilde rozen, als je er oog voor hebt.’

‘Nou, dan heeft iedereen hier de laatste tijd slechte ogen,’ lachte Kristof Eik. ‘Ik kan me niet herinneren dat iemand in de afgelopen drie decennia ooit een dauwroos heeft gevonden. Ik weet eigenlijk niet eens zeker of iemand tijdens mijn moeders jeugd zo’n bloem heeft gezien.’

‘Het is al goed.’ Hanna schudde haar lange, zwarte haar uit. ‘Misschien betekent dit alles wel dat Panna net zo zeldzaam en bijzonder wordt als deze bloem, waarvan gezegd wordt dat hij wonderen verricht, hoewel hij bijna niet te vinden is.’

‘Misschien,’ knikte Kristof aarzelend, ‘Of misschien zijn we er gewoon in geslaagd onze dochter te vernoemen naar een bloem die helemaal niet bestaat.’

‘Dauwrozen bestaan echt,’ zei Hanna op onverbiddelijke toon. ‘Er is zelfs een liedje over. Of ben je dat soms vergeten?’ Hanna glimlachte schalks naar haar man, die heus nog wel wist dat zij jaren geleden zijn hart had gewonnen door een liedje te zingen dat het verhaal van de dauwroos vertelde.

‘Nooit, mijn liefste,’ zei Kristof. ‘Ik zal je vriendelijkheid nooit vergeten.’

Hanna's lippen krulden op in een brede glimlach.
'Wil je dat ik het nog een keer zing?'

'Natuurlijk,' antwoordde Kristof. 'Zing het elke dag voor onze dochter, zodat ze weet waarom ze die naam heeft gekregen.'

Hanna legde haar hoofd op de schouder van haar man en neuriede zachtjes, bijna fluisterend:

*'De tere roos, bedekt met dauw,
ze zitten vol geheimen en sprookjes voor jou
De bloemblaadjes zijn een magisch middel tegen
verdriet
Drink de druppel in de doorn, dan voel je het kwaad
niet!'*

De verjaardag

Panna Dauwroos Twinkel was teleurgesteld toen ze op haar tiende verjaardag de dauwroos die ze zocht niet kon vinden. Dus maakte ze een cadeau van wilde rozenblaadjes gevonden in de bosrand voor haar beste vriend, Palko Trommelaar.

Ze maakte een afbeelding van een sierlijke trommel van de kleurrijke bloemblaadjes op een schoon vel papier en plakte de bloemblaadjes voorzichtig aan

elkaar. Het plaatje was mooi, maar het zou nog mooier zijn geweest met de bloemblaadjes van de dauwroos, dacht ze een beetje verdrietig.

Palko was echter helemaal niet verdrietig. Zijn gezicht klaarde op toen hij het bloemblaadjesschilderij zag.

‘Het is prachtig, dank je.’ Hij hield de afbeelding omhoog. ‘Ik wil precies zo’n trommel hebben,’ voegde hij er waarderend aan toe. Telkens wanneer Palko een nieuw bloemblaadjesschilderij van Panna ontving, hing hij die een tijdje boven zijn hoofdkussen. De andere werkjes van eerdere verjaardagen hingen aan de muur boven zijn bed.

‘Ik weet het,’ zei Panna met een lach, terwijl ze haar twee vlechten naar achteren gooide. ‘Misschien krijg je die trommel bij je volgende verjaardag.’

‘Als ik hem niet meteen krijg, maakt het niet uit.’ Palko haalde zijn schouders op en ging op de grond zitten, onder een boom met een dikke stam. Hij zat hier graag, op de grote open plek tussen de zandweg en het bos, ver weg van het lawaai van de wagens die tussen de huizen op klinkerpaden ratelden. ‘Als ik achttien

word, koop ik zelf wel een trommel. Tot die tijd gebruik ik de garde, lepels en potten van mijn vader.'

'Je hebt gisteren een geweldig concert gegeven,' vond Panna. Haar teleurstelling over het niet vinden van de dauwroos was al weg en ze was blij dat ze Palko blij had kunnen maken met haar gewone rozenblaadjes.

'Mijn techniek is nog niet perfect,' grijnsde Palko. 'Ik heb per ongeluk twee glazen stukgeslagen tijdens de toegift.'

'Dat maakte je show juist grappig!' troostte Panna hem. 'En je ouders moesten er ook om lachen, niemand was boos op je.'

'Ja. Ze zeiden dat het hun schuld was, omdat ze me nu eenmaal Palko Trommelaar hebben genoemd.'

'Ja, jij kunt tenminste echt trommelen,' zei Panna een beetje jaloers. 'Ik ben vernoemd naar een bloem die misschien alleen in sprookjes bestaat.'

'Er wordt gezegd dat alleen degenen die hem écht nodig hebben de dauwroos kunnen vinden,' zei Palko. 'Dat vertelt mijn oma tenminste.'

'Ja, de mijne ook. Ze zegt dat de bloem magische krachten heeft. De kleine blaadjes onderaan krullen

omhoog en houden de dauwdruppels vast, die tegen het ochtendgloren in een toverdrank veranderen. Maar waar die goed voor is, weten zelfs de ouderen van het dorp niet meer. Oma Anna zegt dat de dauwdruppels genezende krachten hebben.’

‘Zeker weten?’ Palko fronste zijn wenkbrauwen.

‘Ja, zeker. Dat vertelde ze altijd.’

‘Nou, je zult wel blij zijn dat je geen dauwroos kunt vinden,’ zei Palko, terwijl hij opsprong.

‘Hoezo?’ vroeg Panna verbaasd.

‘Dat betekent dat je hem niet nodig hebt,’ legde haar vriend uit. ‘Je hebt de toverdrank niet nodig! Je bent al gezond genoeg zonder die drank.’

‘Daar zit wat in,’ zei Panna bedachtzaam.

‘En nu is het tijd voor mijn cadeau aan jou,’ kondigde Palko plechtig aan.

‘Kijk eens aan.’ Panna leunde tegen de dikke stam van de boom. Haar twee ogen glinsterden net zoals de sterren die langzaam zichtbaar werden aan de hemel. Elk jaar gaf Palko haar een trommelconcert voor haar verjaardag en ze wist dat het dit jaar niet anders zou zijn.